

[Udenrigsministeren.]

lem hr. Poul Hartling og hr. Jørgen Peder Hansen, men det er da klart, vi vil altid gerne høre, at vi forbedrer os, hvilket jo ikke behøver at betyde, at man starter fra et meget dårligt udgangspunkt, men blot at det stadig bliver endnu bedre. Det har vi altså fået slået fast nogle gange, og det er jeg da kun taknemlig for.

Hr. Gert Petersen sagde, at han ikke rigtig kunne deltage i rosen, og det beklager jeg selvfølgelig. På den anden side, når jeg ser, hvad han sagde, så er det nu ikke, fordi vi ligger så vældig langt fra hinanden. Jeg beklager, jeg glemte at svare på spørgsmålet om, hvordan vi vil følge Helsingfors op. Det er lidt for tidligt at svare på det endnu, og når jeg siger det i den formulering, tror jeg ikke engang, hr. Gert Petersen vil være så uenig. Der har jo været forskellige planer, og det er vel et af de punkter, hvor vi nærmest „har givet os“. Nu er det sådan en dum udtryksform — for det lyder, som om der sidder to parter og tinger, men mens man jo fra østlig side er gået med til længere forbedelse, end man havde ønsket, så er dette vel et af de punkter, hvor vi har sagt fra vestlig side: vel, vi er parat til at gå ind på de tanker, man har været inde på fra østlig side om opfølgning, men det er for tidligt endnu at tale om et bestemt organ, om et permanent organ, eller i hvilken form det skal ske.

Jeg tror, jeg nævnte, hvis ikke jeg husker galt, i min oversigt før som det fjerde emne for sikkerhedskonferencen: opfølgning. Men jeg synes, vi må et lille stykke længere frem, 14 dage længere frem, 3 uger længere frem. Det er jo dog tilladt, så vidt jeg ved, i folketingets afslutningsdebat også at tage spørgsmål af denne art op, og hvis hr. Gert Petersen vender tilbage til emnet til den tid, både håber jeg og tror jeg, at jeg kan give et nok så konkret svar, som jeg kan give i dag.

Endelig spurgte hr. Gert Petersen igen om Cambodia. Nu svarede jeg på det før, men hr. Gert Petersen var delvis uopmærksom, i samtale med en anden, og det skal jeg ikke

bebrejde ham, undtagen fordi han vender tilbage. Men jeg tog klart afstand fra den tanke, at man bliver ved at ville løse forholdet i Indokina, nu Cambodia, ved militære midler. Derom skal ingen tvivl være.

Nu er udtrykket „finlandisering“, som jeg i øvrigt ikke ynder, blevet brugt her en gang tidligere. Vi skal jo også passe på, vi ikke får en forsvenskning af vores udenrigspolitiske debat. Som jeg nævnte før, burde jeg måske have været noget hurtigere til at retablere forholdet til Grækenland, nemlig da svenskerne gjorde det. Det gjorde jeg altså ikke. Men det skal jo heller ikke være sådan, at motiveringen for at foretage sig noget, det er, hvad man gør i Stockholm. Vi skal føre en selvstændig udenrigspolitik i god kontakt med vore nordiske, vore europæiske samarbejdspartnere og vore allierede på den anden side af Atlanterhavet, men selve det, at man i Stockholm har haft lyst til at gøre et eller andet eller ment det rigtigt at gøre et eller andet, er for mig ikke noget selvstændigt argument for at handle. Det håber jeg jeg kan sige, uden at hr. Gert Petersen føler, at jeg volder det nordiske samarbejde mere skade, end det kan bære.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen: Det er klart, at jeg vil da også foretrække, at vi siger de rigtige ting, før svenskerne har sagt dem, at vi ikke skal vente på svenskerne.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen): Jeg vil foretrække, at vi siger de rigtige ting om de rigtige emner på de rigtige tidspunkter ganske uden hensyn til svenskerne.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Valg af 5 medlemmer og 5 stedfortrædere til den danske delegation til Europarådets rådgivende forsamling